

Anselm Grün bencés szerzetes és Jan-Uwe Rogge pedagógus könyve a gyermeki lélek istenkereséséről tavaly év végén jelent meg németül, a napokban pedig olasz nyelven. Az *Avvenire* az olasz megjelenés kapcsán idézi a kötetből azt a részt, amely a gyermekek spirituális útkereséséről szól.



Hangsúlyozzák, hogy minden gyermek más, mindannyian egyediek. „Mindegyikük a megtestesült Isten egy-egy szava. Más kifejezéssel élve: minden gyermek Isten egyedi, megismételhetetlen képmása.” Felhívják a figyelmet arra, hogy a szülők tartsák tiszteletben gyermekük egyediségét, különlegességét. Ezt az egyediséget nem lehet szavakkal kimondani, nem is lehet egy meghatározott modell alapján formálni a gyermeket, hanem nyitottnak kell lenni arra, ami a személyiségében különleges.

Idézik John Bradshaw amerikai pszichológus-teológust, aki szerint a gyermek természetes, spontán módon önmaga: „hiszem, hogy az önmagunkkal való egység a leglényegesebb dolog, ami hasonlóvá tesz Istenhez. Ha egy ember tudatában van e minőségének, akkor összhangban van önmagával, el tudja fogadni magát. A gyermekek természetes módon képesek erre. Ha megfigyelünk egy gyermeket, bármelyiket, felismerhetjük benne ennek kifejezését. Mintha ezt mondaná: az vagyok, aki vagyok.” A gyermeket leginkább spiritualitásában sebezhetjük meg – amikor úgy érzi, kicsúfoljuk egyediségét, és ezért inkább a róla alkotott képhez kell alkalmazkodnia, meg kell tagadnia egyediségének érzését, ami természettől fogva él benne. Bradshaw szerint a gyermek ilyenkor veszíti el önállóságát, lesz tele szégyenérzettel. Aki szégyelli magát, nem mer többé önmaga lenni, hanem arra törekszik, hogy mások elfogadják, megbecsüljék.

Bradshaw hangsúlyozza, hogy a gyermek nem csak azért kérdez, mert választ vár a felnőttektől: figyeli a világot, rácsodálkozik, megijed, elgondolkozik azon, amit lát. Igazi filozófus: nemcsak kérdez, hanem válaszokat is ad magának: komoly, vicces, olykor igen gyakorlatias válaszokat.

A gyermekek nem csak az általunk eltervezett módon tanulnak, a vallásos nevelés sem merül ki a tananyagban. Felfedeznek, új utakon járnak, és közben egzisztenciális kérdésekkel találják szembe magukat. Három-négyéves koruktól kezdve foglalkoztatja őket két fontos kérdés, az

élet kezdetéről és végéről: *Honnan jövök? Hol voltam, mielőtt a világra jöttem?; Meg fogok halni? Ti is meghaltok?...*

A gyermek szeretné tudni, hogy amikor eltávolodik biztonságot adó családi környezetétől, akkor is biztonságban, szeretetben lesz-e része. Uri Bronfenbrenner szociálpszichológus azt hangsúlyozza, hogy a gyermeknek szüksége van egy olyan emberre, akiben feltétel nélkül, irracionális módon megbízhat. A biztonság iránti vágyból fakad Isten keresése is: egy olyan Istenapa, Istenanya keresése, akire ráhagyatkozhat, máskülönben nem mer kilépni a világba és önállóvá válni. Gaby von Thun azt kérte a gyerekektől, mondják el, hogy képzelik Istent. Egyikük így írt: „Istent olyannak képezem, mint egy embert, aki figyel minket. És amikor ránk néz, akkor nevet, és nevetése békét ad nekünk, embereknek, itt a földön. És a napot is ő adja! Időnként esőt is, hogy felfrissüljünk, mert tudja, hogy olykor melegünk van.”

A szerzőpáros beszél azokról a tárgyokról, plüssállatokról, amelyek oly fontosak a gyermekeknek. A törékeny és bizonytalan kapcsolatok korában a szimbolikus kapcsolatok is nagyon fontosak. Ahogy nőnek a gyerekek, nem kellene már ezek a tárgyak, inkább szimbolikus dolgok, képek helyettesítik őket. A Gaby von Thun által kérdezett gyerekek Istenről mint fényről, csillagról, napról, holdról is beszélnek: „a gyermekkori elképzelésekben benne van az isteni és benne van az anarchia, beszélnek a paradicsomról a poklról, a purgatóriumról.”

A szimbolikus képek, terek vigaszt nyújtanak, elviselhetővé teszik a fájdalmat. Egy 11 éves kislány, Aulona így ír: „az én őrangyalom a bátyám. Sajnos, az égben van... Nem ismertem jól, de tudom, hogy nézett ki. Ha élne, 13 éves lenne. Ő az őrangyalom és mindig az is marad.” Anselm Grün és Jan-Uwe Rogge hangsúlyozza, hogy a gyermekek történeteinek üzenetértéke van: tele vannak bizalommal, bíznak a képességeikben – ha van, aki vigyáz rájuk. Bíznak abban, hogy minden jól végződik, tudják, hogy számíthatnak gondolataik teremtető erejére, belső képek erejére. Képesek részletekbe menően elmesélni vallásos tapasztalataikat. Mesélnek az örömről, a fájdalomról, a félelemről és az őrangyalról, aki fejükön tartja a kezét, Istenről, aki védi őket.

A kötet címe németül és olaszul:

Anselm Grün/Jan-Uwe Rogge: Kinder fragen nach Gott

Anselm Grün/Jan-Uwe Rogge: Le domande dei bambini su Dio

(tzs)

forrás: Magyar Kurír